

Най-сѣтнѣ дожда 7-й Августа въ Недѣля часа по 9 по турски падвечерь, като седѣхъ да приказвамъ съ събранитѣ на купъ познати ми хора, видѣхъ единъ Русски солдатинъ, който идеше изъ правата дълга градска улѣца, възсѣдигла на единъ червенъ конь на гърба му, неусѣдланъ и съ писмо въ ржка се отправише къмъ полицията; като викаше съ гнѣвъ по пхтѣтъ на хората и удряше съ камшика си, който му се испрѣчваше и немахкаше отъ пхтѣтъ, защото навалицата бѣше твърдѣ голѣма и мъчно се размѣнуваше, та само тѣзи думи се чувахъ отъ него «ну отстраняйтесь, берегитесь.» Любопитенъ отъ тоя солдатинъ, особенно отъ писмото му, отправихъ се по дирята му къмъ полицията, който отиде и подаде писмото на Русскитѣ Генерали и офицери находящи се тамъ; та нищо неможахъ да разумея отъ голѣмата навалица, щото отидохъ къмъ Пещерата да се поразхода малко и се видѣхъ съ Райча Вълчевъ Шахнговъ и съ други нѣкои приятели, казахъ му за това; а той ми рече, хайдѣ да се върнемъ, че много хора, казватъ, какво Турцитѣ наистина изскоро щели да ударятъ на Балкана да го взиматъ, заради туй работата ни е опасна. Върнахме се, отидохме пакъ къмъ полицията, глѣдахме, но нищо неразумѣхме отъ множеството, щото като си отивахме отъ тамъ за по кжцитѣ си, срѣщна ни до моста на р. Янтра даскалъ Теньо Христовъ отъ село Кжршелій познатъ отъ Карабурунъ по учителството ми и ми рече: учителю, знаеш ли какво извѣстие донесе солдатина въ полицията? — Казахъ му незная, но искамъ да се науча. — Каза ми: че той ходилъ въ полицията помѣжду голѣмата навалица и сполучилъ да се научи, какво Турцитѣ около 40,000 нападнали Русситѣ, влѣзли въ Казанлъкъ и Шипка, та се готвели да ударятъ и прѣминатъ прѣзъ Балканътъ, гдѣто ще има голѣмъ бой днесъ утрѣ, щото работата ни и тукъ е опасна за да не ни подгонятъ. — Трѣбва да се бѣга, му казахъ, оттука съ врѣме, кога е тѣй. — Той ми отговори: ще видимъ до утрѣ, какво ще да произлѣзе отъ туй, че тогава да се зяматъ мѣрки за избѣгване. Въ това врѣме дордѣ се разговаряхме съ него,